

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **MAKIMA, s.r.o.**, se sídlem Filištínská 8, Chrudim, zastoupený Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem se sídlem Vinohradská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 5. 1. 2016, č. j. 52 Af 47/2015 – 253,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 5. 1. 2016, č. j. 52 Af 47/2015 - 253 nebylo žalobci („dále jen stěžovatel“) přiznáno osvobození od soudních poplatků (výrok I.) a současně byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku ve výši 15.000 Kč (výrok II.), neboť žaloba byla podaná proti pěti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství.

Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že smyslem osvobození není řešení sociální situace účastníka soudního řízení, nýbrž umožnění přístupu k soudu účastníkům, jejichž majetkové a jiné osobní poměry jim neumožňují zaplatit soudní poplatek v zákonem stanovené výši. Musí se přitom jednat o nemožnost uhradit poplatek z objektivních důvodů. Důkazní břemeno k prokázání nedostatku prostředků k úhradě soudního poplatku je na žadateli. V dané věci je žadatel právnickou osobou, který v žalobě pouze tvrdil, že v důsledku exekuce na jeho bankovní účty se dostal do obtížné finanční situace. Poukazoval na údajnou taktiku Odvolacího finančního ředitelství, které mu mělo odčerpat veškeré finanční

prostředky a znemožnit účelnou obranu. Tato tvrzení považoval krajský soud za nepodložené a spekulativní. Dále poukázal na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 10. 2010, č. j. 9 Cmo 153/2010 - 47 s tím, že stěžovatel i přes výzvu soudu nepředložil žádný relevantní doklad, že se do uvedené finanční situace nedostal pouze v důsledku své neúspěšné podnikatelské činnosti. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel v minulosti realizoval čilou obchodní činnost, ze které si mohl vytvořit i dostatečné finanční rezervy na úhradu případných vedlejších výdajů, jako jsou soudní poplatky, navíc v tak nepatrné výši při srovnání s rozsahem jeho obchodní činnosti. Krajský soud dále poukázal na to, že z přílohy č. 1 přiznání k dani z příjmů za rok 2014, které si vyžádal, zjistil, že stěžovatel je vlastníkem haly v hodnotě 1.940.000 Kč. Navíc stěžovatel je zastoupen daňovým poradcem a v žalobě neuvedl, že by tuto činnosti konal pro stěžovatele zdarma.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které po rekapitulaci skutkového stavu dovozuje, že jsou dány důvody k osvobození od soudních poplatků. Krajský soud uvedl, že stěžovatel je vlastníkem haly, ale opomněl skutečnost, že i tato hala je předmětem exekuce, takže její prodej je vyloučen. Stěžovatel je tedy de iure vlastníkem haly, ale de facto je ve vlastnictví správního orgánu. Stěžovatel poukázal dále na to, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 10. 2010, č. j. 9 Cmo 153/2010 - 47, se vztahuje na situaci, kdy podnikatelský subjekt vstoupil dobrovolně do obchodního vztahu, který skončil neúspěchem. V dané věci se však jedná o zcela odlišnou situaci, neboť příčinu stěžovatelovy insolvence způsobil správní orgán. Stěžovatel dále polemizoval se závěrem krajského soudu, že prováděl „čilou obchodní činnost“ a mohl si vytvořit dostatečné finanční rezervy na úhradu případných vedlejších výdajů, jako jsou soudní poplatky. Stěžovatel nikdy netvrdil, že je daňovým poradcem zastoupen zdarma, což ovšem neznamená, že stěžovatel tomuto zástupci za tuto službu zaplatil. Stěžovatel za službu zaplatí po skončení řízení. Stěžovatel zdůraznil i to, že správní orgány plošně doměřují daň pouze některým obchodníkům s řepkovým olejem. Podle stěžovatele došlo k účelovému rozdělení řízení do pěti řízení, ačkoli k tomu nebyl žádný důvod. Proto navrhl zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků je zcela v kompetenci soudu. Odmítlo stěžovatelovu argumentaci, že k jeho situaci došlo výhradně v důsledku postupu Odvolacího finančního ředitelství. Pouze stěžovatel je odpovědný za své předchozí jednání, kdy dostatečně neprokázal jím tvrzený nárok na vyplacení požadovaného nadměrného odpočtu. Vysloveno nesouhlas se závěry stěžovatele a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel v replice k vyjádření Odvolacího finančního ředitelství zdůraznil, že podmínky pro osvobození přísluší hodnotit pouze soudu. Podle stěžovatele bylo cílem správních orgánů zlikvidovat subjekty, které obchodují s řepkovým olejem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení, i když stěžovatel nezaplatil soudní poplatek. K této otázce se již vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, ve kterém uvedl, že „poplatková povinnost stíhá účastníky zásadně za řízení a její vznik je spojen s podáním návrhu na zahájení řízení ve věci samé (zde žaloby); za jiné návrhy či úkony se poplatek platí jen tehdy, jestliže to zákon výslovně stanoví. Žádost o osvobození od soudních poplatků či návrh na ustanovení zástupce však svojí povahou nejsou návrhy na zahájení řízení ve věci samé ani nepatří mezi jiné zpoplatněné návrhy či úkony vyjmenované v zákoně o soudních poplatcích; jedná se jen o procesní návrhy podané v probíhajícím řízení o žalobě, které je zpoplatněno a za něž má být poplatek vybrán. „Řízení“ o těchto návrzích tak nejsou spojena s další poplatkovou povinností. Kasační stížnost je však připuštěna i proti usnesením o těchto procesních návrzích (srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 – 43), je proto otázkou, zda v těchto případech podléhá řízení o kasační stížnosti poplatkové povinnosti či nikoliv. Rozšířený senát proto zvažoval, zda ve prospěch poplatkové povinnosti svědčí více skutečnost, že i v těchto případech probíhá jakési řízení o návrhu, jenž je v zákoně primárně koncipován jako (mimořádný) opravný prostředek proti konečným rozhodnutím krajského soudu o návrzích podaných ve věci samé (zde o žalobě proti rozhodnutí), nebo zda má naopak větší význam skutečnost, že zde o žádné pokračování řízení ve věci samé nejde a poplatek se za procesní návrhy podané v řízení u krajského soudu nevybírám. Po posouzení věci dospěl rozšířený senát k závěru, že řízení o kasační stížnosti zde s poplatkovou povinností spojeno není. V případě rozhodování krajského soudu o žádosti o osvobození od soudního poplatku a o návrhu na ustanovení zástupce (ale i o jiných procesních návrzích) totiž považuje za nejpodstatnější, že se jedná pouze o úkony učiněné v probíhajícím řízení o žalobě, které slouží k zajištění podmínek řízení nebo jeho řádného průběhu. Řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o těchto návrzích nevybočuje z vymezeného rámce, jeho výsledkem není nic jiného než jen konečné rozhodnutí o procesní otázce podstatné pro žalobní řízení, jež před krajským soudem i v době rozhodování Nejvyššího správního soudu stále běží. Jestliže je tedy poplatková povinnost spojena s řízením o žalobě, v jehož rámci rozhoduje Nejvyšší správní soud o „procesní“ kasační stížnosti, nevzniká podáním takové kasační stížnosti stěžovateli nová poplatková povinnost, neboť za řízení ve věci je již zapláceno (případně se tato otázka řeší).“ S ohledem na citované usnesení rozšířeného senátu nebylo rozhodováno o žádosti o osvobození od soudního poplatku pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda byly dány důvody k osvobození stěžovatele od soudních poplatků v řízení o žalobě. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel se předmětnou žalobou domáhal zrušení pěti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 9. 2015 (č. j. 31804/15/5300-21443-706986, č. j. 31805/15/5300-21443-706986, č. j. 31806/15/5300-21443-706986, č. j. 31807/15/5300-21443-706986 a č. j. 31808/15/5300-21443-706986), kterými byly potvrzeny dodatečné platební výměry, jimiž byla doměřena daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období a zároveň stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně. V žalobě požádal o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud v návaznosti na tuto žádost vyzval stěžovatele k uvedení a prokázání veškerých skutečností rozhodných pro posouzení žádosti a poučil jej, že důkazní břemeno nese stěžovatel, a následně žádosti nevyhověl s výše rekapitulovaným odůvodněním, kdy dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.

Podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. pokud účastník doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela, lze pak pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody.

Úprava poplatkové povinnosti v zákoně č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), představuje jednu ze základních součástí práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Při posuzování návrhu na osvobození od soudních poplatků bere soud v potaz účel institutu osvobození. Tím je ochrana práv účastníka řízení, pokud by mu mohla vzniknout vážná újma na jeho právech v důsledku nedostatku finančních prostředků, který by mu neumožnil zaplatit soudní poplatek a následně bránil účinně chránit jeho práva v řízení před soudem. Smyslem tohoto institutu není kompenzovat navrhovateli finanční zátěž spojenou se soudním řízením, ale zajistit přístup k soudu. Je proto nutné vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro osvobození od soudních poplatků splněny zákonné podmínky.

Základní podmínkou pro přiznání osvobození od soudních poplatků je prokázání nedostatku prostředků. Je to přitom účastník řízení, kdo musí uvést skutečnosti, které jeho osvobození od soudních poplatků odůvodňují a ty řádně doložit. Nestačí pouhé tvrzení o nemajetnosti. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, dostupném na www.nssoud.cz a publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS, vyslovil, že „*povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje.*“ Obdobný závěr byl vysloven např. v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 - 95, publ. pod č. 2163/2011 Sb. NSS, v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2 Afs 36/2011 - 81).

Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 35/2007 - 122, ze dne 24. 6. 2004, č. j. 6 Ads 44/2003 - 63) dále vyplývá, že při úvaze o splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. vychází soud nejen z finančních prostředků, které má žadatel k dispozici, ale bere v úvahu jeho celkové majetkové poměry včetně vlastnictví nemovitostí. Dostatečnými prostředky ve smyslu citovaného ustanovení jsou jakékoliv majetkové hodnoty ocenitelné v penězích, jakými jsou např. movité a nemovité věci nebo podnik, cenné papíry, akcie, apod.), jejichž hodnota je dostatečná ve vztahu k možnostem účastníka hradit předpokládané náklady soudního řízení (soudní poplatek, zastoupení advokátem aj.). Soud při rozhodování o osvobození od soudních poplatků porovnává na jedné straně výdělkové a další majetkové poměry účastníka řízení, na druhé straně výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s předmětným soudním řízením. Podle konstantní judikatury institut osvobození od soudních poplatků slouží pro výjimečné situace, ve kterých žadatel prokáže splnění všech předpokladů nezbytných pro přiznání osvobození od soudních poplatků. Uvádí-li žadatel nevěrohodné, popř. neúplné, údaje, soud žádost zamítne (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, ze dne 14. 3. 2012, č. j. 6 Aps 1/2012 - 13).

pokračování

S ohledem na výše citovanou judikaturu pohlížel Nejvyšší správní soud na danou věc a plně se ztotožňuje s krajským soudem, že u stěžovatele nebyly dány důvody k osvobození od soudních poplatků. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel v žalobě pouze tvrdil a relevantně nedokládal, že je zcela bez finančních prostředků. Ostatně lze pochybovat o absolutní nemajetnosti, resp. nemožnosti získat prostředky k úhradě soudních poplatků, které by mohlo znamenat újmu na jeho právu domoci se soudní ochrany. Stěžovatel, který je právnickou osobou, prováděl rozsáhlou obchodní činnost, na základě které si uplatňoval nárok na odpočet daně z přijatelných zdanitelných plnění, přičemž z rozhodnutí o doměření daně z přidané hodnoty vyplývá, že se jednalo o milionové částky. Z této činnosti si bezpochyby mohl vytvořit dostatečné finanční rezervy na úhradu případných vedlejších výdajů, jako jsou soudní poplatky, které navíc při srovnání s rozsahem jeho obchodní činnosti činí nepatrnou částku. Stěžovatel byl nadto vlastníkem nemovitosti v hodnotě 1.940.000 Kč, kterou by mohl rovněž využít k získání finančních prostředků na zaplacení soudních poplatků. Z rozsudku krajského soudu přitom nelze dovodit, že by krajský soud stěžovatele nenabádal pouze k prodeji předmětné haly. Krajský soud poukázal i na možnost zastavení haly za účelem získání úvěru sloužícího k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel přitom ani v žalobě, a ani v kasační stížnosti, netvrdil a nedokládal, že by takto nemohl za účelem úhrady soudního poplatku postupovat. Poukazoval pouze na nemožnost prodeje nemovitosti, kterou však rovněž relevantně k datu své žádosti nedoložil. Pouze, a to bez opory v právní úpravě a skutečném stavu věci, tvrdil, že vlastnictví k předmětné nemovitosti přešlo na správní orgán. Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že argumentoval tím, že stěžovatele zastupuje daňový poradce, který tuto činnost nevykonává bezplatně. Tento závěr má oporu v právní úpravě (§ 3 odst. 3 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Odhlédnout nelze ani od toho, že stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, který podobně jako daňový poradce nevykonává svou činnost bezplatně. To ostatně potvrzuje i plná moc udělená advokátovi, aby stěžovatele zastupoval v řízení o kasační stížnosti, ve které se uvádí, že advokátovi náleží odměna za právní zastoupení včetně hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas. Dále se v plné moci uvádí, že stěžovatel uhradí odměnu kdykoliv mu bude vyúčtována, a to bez ohledu na to, zda mu bude přisouzena náhrada nákladů vůči protistraně, přičemž bere současně na vědomí, že je povinen složit přiměřenou zálohu podle postupu prací. Lze mít tedy důvodné pochybnosti o nemajetnosti stěžovatele. Nezmínit nelze ani to, že podle údajů v obchodním rejstříku má stěžovatel základní kapitál v řádu statisíců Kč, přičemž jedním z jeho společníků je akciová společnost MAKIMA PLUS, a. s. mající základní kapitál v řádu milionů. Krajský soud proto podle Nejvyššího správního soudu dospěl ke správnému závěru, že o stěžovateli nelze hovořit jako o nemajetném subjektu, který by nebyl schopen zaplatit soudní poplatek.

Poukazoval-li pak stěžovatel na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 10. 2010, č. j. 9 Cmo 153/2010 - 47, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v tomto usnesení skutečně nebyla řešena identická situace. Uvedená věc se od dané věci odlišuje mj. tím, že se stěžovatel po orgánu veřejné správy, tj. vrchnostenském orgánu, domáhal odpočtů daně z přijatelných zdanitelných plnění. Jedná se tedy o vztah mezi právnickou osobou a orgánem veřejné moci. Tato skutečnost však nezpůsobuje absolutní nemožnost aplikace citovaného usnesení. Krajský soud závěry Vrchního soudu použil podpůrně a navíc ve vztahu k důvodům, které mají za následek vznik předmětné finanční situace stěžovatele. Nejvyšší správní soud je navíc názoru, že aplikace usnesení Vrchního soudu nemůže změnit nic na stěžejní otázce, a sice že

nebyly splněny podmínky pro osvobození od soudního poplatku. To samé platí i pro další tvrzení stěžovatele, ve kterých poukazoval na postihování pouze některých obchodníků s řepkovým olejem, účelovost exekuce ap. Stěžovatel navíc tato tvrzení relevantně nedokládal.

Tvrdil-li stěžovatel, že Odvolací finanční ředitelství postupovalo účelově, když na základě jednoho odvolání vydalo pět rozhodnutí, je třeba předně uvést, že stěžovatel podal kasační stížnost proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků. Úkolem Nejvyššího správního soudu proto bylo posoudit pouze to, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodl negativně. V daném případě byly rozhodnutími ze dne 25. 9. 2015, č. j. 31804/15/5300-21443-706986, č. j. 31805/15/5300-21443-706986, č. j. 31806/15/5300-21443-706986, č. j. 31807/15/5300-21443-706986 a č. j. 31808/15/5300-21443-706986, potvrzeny dodatečné platební výměry, jimiž byla stěžovateli doměřena daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období. Prvním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti platebním výměrům za zdaňovací období leden až červenec 2010 a prosinec roku 2010. Rozhodnutím č. j. 31805/15/5300-21443-706986 byl změněn platební výměr, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2010. Rozhodnutím č. j. 31806/15/5300-21443-706986, byl změněn platební výměr, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2010. Rozhodnutím č. j. 31807/15/5300-21443-706986 byl změněn platební výměr, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2010. A posledním rozhodnutím došlo ke změně platebního výměru, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období roku listopad 2010. V rozhodnutích, kterými došlo ke změně platebních výměrů, odvolací orgán podrobně zdůvodňoval, z jakých důvodů došlo ke změně prvoinstančních rozhodnutí.

Poukazoval-li stěžovatel na náleze Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, tento se vztahuje k právní úpravě před tzv. velkou novelou zákona o soudních poplatcích – zákon č. 218/2011, který nabyl účinnosti 1. 9. 2011. Po této novelizaci ust. § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích zní: *„Je-li ve věcech správního soudnictví podána žaloba proti více rozhodnutím, je každé napadené rozhodnutí samostatným základem poplatku; to platí obdobně pro návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části.“* Zákonodárce změnou zákona o soudních poplatcích odstranil dřívější nejednotnou praxi při vyměřování soudních poplatků ve správním soudnictví, když stanovil, že v případě, že žaloba směřuje proti více rozhodnutím správních orgánů, je třeba zaplatit soudní poplatek za každé napadené rozhodnutí. Ostatně k tomu dospívá i odborná literatura (např. Večeřa, J. Zákon o soudních poplatcích a předpisy související. Komentář. Praha : Wolters Kluwer. 2015. s. 29 a násl.).

Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel zajistil uhrazení soudního poplatku bezodkladně poté, co krajský soud vydal usnesení o neosvobození od soudních poplatků. Lze tedy pochybovat o nemožnosti uhradit soudní poplatek, jak tvrdil v žalobě. S ohledem na to, že soudní poplatek byl uhrazen a řízení o žalobě na základě uhrazení soudního poplatku nadále probíhá, nelze dovozovat ani porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud postupoval v souladu s hmotnými i procesními právními předpisy. Zákonný požadavek zaplacení soudního poplatku přitom nemůže být považován za porušení práva na přístup k soudu, respektive práva na spravedlivý proces (srov. například náleze ze dne 3. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 162/99, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 2 As 88/2010 - 76).

pokračování

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by byly dány důvody pro zrušení napadeného usnesení. Krajský soud věc posoudil na podkladě účinné právní úpravy a plně respektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádná jiná pochybení či porušení zákona krajským soudem. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že účastníkem řízení před krajským soudem v řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků je pouze tento žadatel (srv. např. usnesení ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 72/2012 - 20). Jiná situace nastává v řízení o kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost Odvolacímu finančnímu ředitelství a dal mu možnost se k věci vyjádřit.

S ohledem na výše uvedené není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu